

spørgsmålet om udveksling af kulturskatte i de respektive lande op på Nordisk Råds session. Kulturministeren redegjorde her i Folketinget i sidste uges spørgetid for, at regeringen ville bringe spørgsmålet op, og det er naturligvis ikke mindst på baggrund af, at det for de fleste danskere, jeg kunne næsten sige de fleste jyder måske, er fuldstændig uforståeligt, at eksempelvis originaludgaven af Jyske Lov skal ligge i Sverige i stedet for at ligge i Danmark.

Lad mig med det samme sige, så der ikke er misforståelse omkring lige præcis det her hjørne af debatten, at det er klart, at Dansk Folkeparti er tilhænger af, at vi også fra dansk side, når vi starter en diskussion om udveksling af kulturskatte, naturligvis er indstillet på at udveksle fra Danmark til andre lande. Det har Danmark i øvrigt også gjort over for både Norge og Grønland og over for Island, og derfor er det naturligt, at vi også rejser sagen over for specielt svenskerne i det nordiske samarbejde. Og jeg vil gerne kvittere for, at regeringen har taget det standpunkt, så vi på Nordisk Råds session også kan få en diskussion af det her spørgsmål.

Ministeren for nordisk samarbejde (Marianne Jelved):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at i det omfang jeg har bidraget til tidsforløbet i dag, skal jeg beklage det. Så skal jeg i øvrigt sige tak til alle partier og parlamentarikere i det nordiske samarbejde for det samarbejde, jeg synes der har været, og som har fungeret godt imellem mig selv og vores parlamentarikere fra Danmark.

Jeg tror ikke, man skal underkende – og det synes jeg der kan være lidt tilbøjelighed til fra de partiers ordførere, som har en tvetydigt eller afklaret negativ holdning til EU eller til det nordiske samarbejde; der er jo visse variationer, men melodien bliver nemt den samme – betydningen af, at man har et samarbejde på tværs af landegrænser. Fru Dorte Bennedsen beskrev det, som om det var parlamentarikere, der samarbejdede, selvfølgelig også regeringer, men især parlamentarikere.

Jeg vil føje til, at det er jo helt unikt, at man har et samarbejde, hvor parlamentarikere i ét land kan stille spørgsmål til ministre i et andet land og have krav på at forvente at få et svar.

Det er den type erfaringer, som smitter af langt uden for Nordens grænser. Jeg kan fortælle, at Bulgarien har med det nordiske samarbejde som model taget initiativ til et Sortehavssam-

arbejde, som faktisk er bygget op på samme måde som det nordiske samarbejde. Det er bare et enkelt eksempel på, hvordan det smitter af langt væk fra, hvor vi er, fordi det er noget særligt.

Man skal heller ikke underkende den betydning, det har for Europa som sådan og for det, der sker i EU. Efter min opfattelse er det alt for firkantet at sige, at man siden januar 1995 og til nu – det er et trekvart år – kun har konstateret negative forhold imellem de nordiske lande i EU-samarbejdet. At beskrive det på den måde, mener jeg er helt, helt forfejlet. Det er logisk for enhver – eller burde være det – at Sverige og Finland som nye medlemmer af EU har måttet bruge mange kræfter på at finde deres fødder og deres rutiner i det samarbejde, som det danske Folketing har været involveret i siden 1973. Det er der ikke noget mærkeligt i. Derfor kunne det være, at det i virkeligheden var en form for held, at det var Danmark, der havde formandskabet i 1995, for vi har prøvet at have et ben i begge samarbejdsfora igennem, jeg havde nær sagt en menneskealder.

Så vil jeg gerne sige til fru Dorte Bennedsen, at det altid kan diskuteres, hvad det er, der giver anledning til, at man forandrer samarbejdsform, struktur osv. Jeg kan ikke afvise, at fru Dorte Bennedsen lige så meget kan have ret i, at det, der er sket omkring prioriteringen og omkring flytningen fra delegationerne til partigrupperne, selvfølgelig har bidraget. Jeg er i øvrigt enig i, at det har betydet kolossalt meget for samarbejdets indhold og i virkeligheden også for formen for samarbejde.

Men jeg tror også, jeg vil hævde, at de nye emneområder er affødt af, at der er sket en hel masse omkring os i verden, som vi ikke bare kan nøjes med at se på, for vi er faktisk en part af det og integreret i det. Det er jo det, der skaber de nye muligheder og derfor også behovet for, at vi prioriterer anderledes i det nordiske samarbejde, end vi har gjort igennem næsten 40 år.

Jeg vil også sige, at min opfattelse er, at det nordiske samarbejde giver en anden slags platform for at diskutere det, der er interesseområder for de nordiske lande, selv om vi har forskellige sikkerhedspolitiske historiske erfaringer og placeringer, og at der jo efterhånden er flere og flere ting, der binder de nordiske lande sammen i den internationalisering, der sker, end der har været før. Det synes jeg også er betegnende.